

[Socialministeren.]

træffe afgørelse i spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse. Ikke nok med, at loven pålægger mødrehjælpen at udføre dette arbejde, men det siges udtrykkeligt i svangerskabslovens § 3, stk. 3, hvordan det skal gøres, og denne bestemmelse er yderligere uddybet i socialministeriets cirkulæreskrivelse af 28. september 1956.

At dette undersøgelsesarbejde ikke kan udføres uden den nødvendige lægelige, juridiske, sociale og kontormæssige bistand, siger sig selv. Den hidtidige ordning af den lægelige bistand ved mødrehjælpsinstitutionerne var slet ikke beregnet på at kunne honorere de krav, der efter den nye lovgivning måtte stilles til de lægelige medarbejdere. Derfor nedsatte socialministeriet da også straks efter lovens vedtagelse et udvalg med repræsentanter for finansministeriet, socialministeriet, sundhedsstyrelsen, mødrehjælpen og Lægeforeningen til at se på disse spørgsmål. Dette udvalg havde afgivet første del af sin betænkning, der vedrørte tilrettelæggelsen af den lægelige ordning ved mødrehjælpen i København. Med den foreslåede ordning skulle mødrehjælpen i København blive i stand til at udføre det arbejde, der er blevet pålagt institutionen ved loven. Men også dette har venstres og de konservatives medlemmer i finansudvalget modsat sig, og de er heri blevet bakket op af en del af pressen, og det på en sådan måde, at man nærmest måtte få det indtryk, at alle de penge, der bevilges til mødrehjælpen, går til en institution, hvis hovedopgave er den at søge så mange svangerskaber afbrudt som vel muligt. Og hvad er så sandheden? Sandheden er den, at det i § 1 i mødrehjælpsloven er pålagt mødrehjælpen

„at give svangre kvinder personlig, social og juridisk bistand, råd og vejledning med hensyn til deres svangerskab, derunder om den hjælp af økonomisk og lægelig art, der under svangerskabet og efter fødslen står til rådighed for dem selv eller til hjælp ved forsørgelse af det ventede barn.“

Det er lovens ord. Endvidere skal mødrehjælpen, som jeg før har nævnt, medvirke

„til undersøgelse og afgørelse af, om betingelserne for afbrydelse af svangerskab foreligger.“

Endelig skal mødrehjælpen

„organisere hjælp af hygiejnisk og social art“

og — efter vejledning fra mødrehjælpens tilsynsråd —

„udfolde bestræbelser for, at der bliver givet almen oplysning om moderskabets betydning og om opgaver vedrørende moderskabet af pædagogisk og sundhedsmæssig art“.

alt sammen bestemmelser, der er vedtaget af det høje ting. Desuden er der i loven nævnt en række andre opgaver, som mødrehjælpen kan påtage sig.

Det ses heraf, at mødrehjælpen arbejde med svangerskabsafbrydelser kun er en del — omend en væsentlig del — af mødrehjælpen samlede arbejde, og der er ikke tale om, at mødrehjælpen, som det så smagfuldt er sagt, „har raget noget til sig“. Når det ved loven er pålagt mødrehjælpen at udføre det forberedende undersøgelsesarbejde i svangerskabssager, skyldes det simpelt hen, at kun mødrehjælpen er i stand til at yde de ulykkelige kvinder den fornødne hjælp som alternativ til svangerskabsafbrydelse. Herved bliver mødrehjælpen vigtigste funktion netop det abortforebyggende arbejde, og hertil tjener bl. a. rekreationshjem, familierådgivning, økonomisk støtte, hjælp til uddannelse m. m. Mon det ikke af det, jeg har sagt, klart fremgår, at de angreb, der er blevet rettet mod mødrehjælpen, ikke har grundlag i de faktiske forhold. Sandheden er ydermere den, at der af alle de enkelte personer, der er tilknyttet mødrehjælpen — her tænker jeg ikke alene på lederne eller på lægerne, men på alle, der er med i det daglige arbejde — udføres et betydningsfuldt stykke arbejde til gavn for ulykkeligt stillede kvinder. Dette arbejde er blevet og bliver stadig i vidt omfang udført uden hensyn til, hvad det koster de pågældende af personlig afsavn og opofrelse; det er et arbejde af overordentlig stor betydning og et arbejde, som er al respekt værd. At denne opfattelse deles af andre — også uden for mit parti — fremgår deraf, at det ærede medlem fru Ellen Poulsen under lovforslagets behandling i folketingsåret 1954-55, den 9. marts 1955 — det står sp. 2631 — med nogle ledsagende kritiske bemærkninger gav udtryk for følgende:

„Vi er alle fulde af beundring for det